

Daniel Sirera, refugiat polític

De president del PP català a apòstol dels populars valencians, Daniel Sirera ara centra els seus esforços a rescabalar Francisco Camps i a malparlar de l'oposició a les Corts. Les anades i vingudes a través de l'AP7, la seua presència a la cambra valenciana i les piulades que cada poc emet a Twitter en són petjades feaents.

Aleix Vidal-Quadras, Alberto Fernández Díaz, Josep Piqué i —ara— Alicia Sánchez-Camacho són els presidents de llarga durada que ha tingut el PP català d'ençà que el partit va deixar de ser AP. La baula perduda es diu Daniel Sirera (Badalona, 1967), que va dirigir-lo menys d'un any: en concret, des de l'eixida de Piqué, el 20 de juliol del 2007, fins a l'arribada de Sánchez-Camacho, el 5 de juliol del 2008.

Onze mesos i mig en què va col·laborar a esvalotar encara més la formació i en què, a més, va establir la pitjor marca del PP català en uns comicis estatals des del 1989: el març del 2008, tan sols 610.000 catalans els van fer confiança, 106.000 menys que el 2011.

De presidir el PPC i d'exercir com a diputat al Parlament català, on es va estar del 1995 al 2010, Sirera ha passat a centrar la seua activitat al País Valencià, per bé que en una posició molt inferior a la que abans ocupava. Ha abandonat la primera línia del PP català i s'han enrolat a la base del PP valencià, dins la qual s'ha convertit en un agitador de les xarxes socials. La seua missió principal és doble: d'una banda, el rescabament de la figura de Francisco Camps, el bagatge polític del qual lloa sense embuts, i d'una altra, l'atac furibund a qui gose qüestionar aquest llegat, oposició a les Corts inclosa.

Siga com siga, es tracta d'un refugiat que manté lligams familiars amb la seua terra política d'acollida, i per dues vies. A Murla, una població de 600 habitants de la Marina Alta, encara hi viu la

centenària germana del seu avi patern i a Xèrica (Alt Palància), on resideixen 1.600 habitants, hi ha el seu germà, Jaime Sirera, que regenta un estudi d'arquitectura. A Murla, hi sol anar per festes, i a Xèrica, hi ha estiuejat sovint.

Fons del PP català situen el seu jove ex-president en una de les tres diputacions valencianes, on pot haver accedit a treballar gràcies a la relació sentimental que manté amb la diputada a les Corts valencianes Yolanda García Santos. Lleonesa de naixement, però establerta a Alacant de fa molts anys, García Santos és germana de José Ramón García, que fou regidor d'Urbanisme de la ciutat amb l'ex-alcalde Luis Díaz Alperi i que, en arribar Camps a la presidència del Consell, de seguida va desmarcar-se d'Eduardo Zaplana. El 2005, sense gaire sort, va competir amb Julio de España —aleshores zaplanista— per la presidència local del partit. La candidatura de García Santos, un empresari immobiliari molt ben relacionat amb Sonia Castedo, que temps a venir esdevingué regidora de la mateixa àrea que ell i alcaldessa, tan sols va recollir un 30% de suports.

Però la fama política de Yolanda García ja ha superat la del seu germà. De fet, com a tesorera del PPCV que encara és, el novembre passat fou encausada en la branca del *cas Gürtel* que investiga el presumpte finançament il·legal dels populars valencians. La seua declaració davant la justícia pot ser a tocar, atès que el magistrat José Ceres ha previst de començar els interrogatoris el 25 d'abril. En algunes de les converses

interceptades per la policia als caps de la trama apareix la veu de García Santos, que tenia una relació molt cordial amb Alvaro Pérez, gerent d'Orange Market. Telefònicament, però, s'estimaven més de no parlar en excés, conscients de la informació secreta que controlaven. Quan calia fer algun pagament o pactar el contingut de les factures, concertaven una trobada física.

Curiosament, els problemes amb la justícia de Yolanda García coincideixen en el temps amb els del seu germà José Ramón, que el proppassat 13 de gener era condemnat, conjuntament amb el seu soci Luis Espino, a dos anys de presó per una estafa immobiliària. El jutge considera provat que la mercantil que compartien, Planesia, va guanyar 283.408,60 euros després d'haver defraudat dos particulars i una empresa.

De la "merda" a l'"enveja". La revolució tecnològica han significat, alhora, la tomba i la resurrecció de Daniel Sirera. Un SMS el va condemnar políticament a Catalunya, i ha estat el Twitter, que l'ha retornat a la vida, en aquest cas al País Valencià.

Fou durant una sessió al Parlament, l'1 d'octubre del 2009, quan va patinar tant que va eixir del carril. Captat en una fotografia pel diari *Avui*, el missatge de text acabava amb un "aquest partit és una merda" adreçat a la diputada Carina Mejías. Ja no presidia el PPC i, un any més tard, la presidenta va decidir d'excloure'l de les llistes després de quinze anys de presència ininterrompuda. La versió oficial, el desig de "renovació" que volia imprimir-hi Sánchez-Camacho; l'oficiosa, el tarannà poc tendent a l'entesa amb Convergència i Unió que caracteritzava Sirera.

En albirar la fi de la seua etapa com a diputat català, Sirera va anar per feina i va optar per capgirar la seua vida com un mitjà. Va obrir-se a nous horitzons, i en tots els àmbits.

De fet, l'11 de gener del 2010, l'any en què s'havien de convocar les eleccions al Parlament, Sirera —encara diputat a la cambra catalana— va inscriure una societat anomenada Sirera&López Comunicació, SL, l'activitat de la qual té a veure amb "serveis de publicitat, relacions públiques i semblants". L'administrador únic de l'empresa és ell, que fou nomenat el 9 d'abril d'aquell any.

Tot i ser llicenciat en dret i estar adscrit al Col·legi d'Advocats de Barcelona, Sirera va engegar aquest nou camí en el món de la comunicació. L'objecte social de la mercantil és "la prestació de serveis de comunicació i relacions públiques a qualsevol segment del mercat; l'ensenyament i creació de pàgines web i el seus continguts, i la creació de programes informàtics; l'organització i promoció de congressos, fires i exposicions; i serveis de port". La mercantil, que va constituir-se amb 5.000 euros de capital, té la seu en una casa familiar de Xèrica.

Marginat al PP català, Sirera ha trobat al sud un refugi que, a més, el satisfà plenament. En ocasions, s'ha referit al País Valencià com "l'enveja de tot Espanya".

Adoptat al Twitter. Desposseït de la presidència del PPC i de l'acta de diputat al Parlament, Sirera ha estat adoptat pel PPCV, i més concretament pel sector campista alacantí. La seua promiscuïtat a la xarxa social Twitter li ha valgut el reconeixement dels seus nous companys, tal com es desprèn del missatge que va dedicar-li Antonio Peral, portaveu de noves tecnologies del PPCV a les Corts: "També comptem amb la saviesa i saber fer de @danielsirera, un *supercrac!* Quedes formalment incorporat a tuiters @PPCV."

La mudança de Sirera resulta evident a internet. Al seu compte del Twitter hi ha un buit temporal de vora un any que comença el 20 d'octubre del 2010 i conclou el 16 de setembre del 2011, el període que va de la dissolució del Parlament català a l'inici del següent curs polític valencià. S'hi defineix —en castellà— així: "Llicenciat en dret, he estat diputat al Parlament de Catalunya, regidor a l'Ajuntament de Barcelona i senador. En guaret." Quan hi afegeix la seua ubicació, és més genèric: "Corredor mediterrani", hi diu.

Del 2007 al 2010 l'activitat és minsa i se centra a atacar el president català d'aleshores, José Montilla, i el govern de José Luis Rodríguez Zapatero, a més de dedicar alguna paraula a Artur Mas i d'expressar, de manera cridanera, la seua alegria per la victòria de la selecció espanyola de futbol al mundial de Sud-àfrica. En castellà, abans de la final va deixar escrit que "la selecció espanyola es ves-

Sirera, envoltat de compromissaris valencians i del president Alberto Fabra, en un sopar a Sevilla el mes de febrer, amb motiu del congrés del PP. Al costat de Fabra, a la fila de davant, Yolanda García.

teix de blau en els moments importants... com Espanya!” i, en acabar, també en castellà i amb alguna majúscula, diu: “La BLAVA, campiona del món!!!! Visca Espanya!”

Al parèntesi que va de la tardor del 2010 a la del 2011, Sirera activa un altre compte, amb el segon cognom inclòs, en què tampoc no es prodiga gaire. El seu tuit més destacat fou el 15 de juliol, quan s’obrí judici oral a Francisco Camps. És aleshores que escriu, novament en castellà: “Ahir vaig canviar les pastilles de fre del meu cotxe i no vaig demanar-ne factura. Jo també sóc Paco Camps! #tot-sambcamps i amb Ricardo Costa!”

És a partir del setembre del 2011 que Sirera definitivament s’allibera. És llavors que acudeix a les festes de Xèrica i demana a Jorge Alarte, secretari general dels socialistes valencians, per què va estrenar el seu compte del Twitter el 2009 i no hi ha piulat res.

A continuació s’endinsa de ple en la política valenciana i comença a aplaudir missatges de diputats valencians referents al model lingüístic a l’ensenyament, especialment un del regidor a València Jorge Bellver, que en un comentari exclama: “No al model català, força!!!” Els missatges despectius envers l’oposició al PPCV –“veient-los a les Corts valencianes m’adone que el poble mai no s’equivoca”– s’alternen amb lloances als membres del gabinet

d’Alberto Fabra. En un moment que intervé el conseller d’Hisenda, José Manuel Vela, Sirera afirma que “sens dubte, la Comunitat Valenciana va vent en popa a tota ‘Vela’!”

La seua presència a l’hemicicle valenciana no ha estat únicament virtual, sinó també física. Potser d’ací ve el rebuig que li susciten els grups opositors, amb els quals ha arribat a bescanviar retrets.

En una ocasió, amb motiu de la retirada de Compromís d’una reunió amb la vice-presidenta, Paula Sánchez de León, Sirera dedica a Mònica Oltra unes paraules –ara sí, en català– bastant directes: “O acceptes fil per randa tot el que jo dic o abandono la reunió. En el fons, l’esquerra valenciana és molt *facha!*”. I amb Enric Morera, síndic del grup parlamentari, fins i tot discutirà per l’“enveja” que, segons Sirera, desperten els valencians al conjunt de l’estat. “Ja ens hauria agradat tenir tres Camps a Catalunya, per comptes del tripartit!”, proclama al final de la disputa dialèctica.

També topa amb Lucas Marco, responsable de premsa d’Esquerra Unida a les Corts, que en un moment determinat retreu a Yolanda García que aquesta demane la dimissió del ministre José Blanco si ella també està encausada i no ho ha fet. Sirera li demana una “rectificació pública” perquè encara no estava encausada, condició que ara, cinc mesos més tard, sí que ostenta García. Quan Marco,

en un tuit, fa esment al País Valencià, Sirera li respondrà de manera contundent: “No sé de quin país parles.”

La passió pel corredor mediterrani és compartida amb els companys valencians, que fins no fa gaire no el tenien com a prioritat en matèria inversora. Sirera s’emociona cada cop que el PPCV el reivindica. Vol una connexió més ràpida entre Barcelona i València, i no s’està de reclamar-ho a la xarxa. “Sí, per favor!!!! AVE Barcelona-València, ara!”, dirà un dia; un altre parlarà atenció al fet que, en viatjar cap a València en Euromed, li revisen la maleta, cosa que no passa quan va amb un Talgo. “Veig molta relaxació”, comenta, potser suggerint un possible atemptat, i ho fa saber als responsables de Renfe i ADIF.

La sintonia amb els campistes alacantins és absoluta. Quan Antonio Peral retransmet les sessions parlamentàries, Sirera ho aprofita per a ser més fanàtic del PPCV que els del PPCV mateix. Així, quan aquell explica que Alarte és a la trona “presentant una proposta per a crear ocupació”, Sirera matisarà que “una ocurrència, deus voler dir”, i encara: “Allò més estrany és que la voten [la proposta d’Alarte] els seus diputats!”

De les poques referències a la política catalana, algunes les fa en conversa amb Yolanda García, que un dia criticarà que Mas elimine la paga extraordinària als funcionaris alhora que “dobla les ajudes a difondre la cultura catalana”. Sirera, en confiança, li contesta que “si no ets nacionalista, et sembla absurd, oi que sí?”, a més de dir-li que “tenir una Nació és molt car i la gent que va votar ja sabia les seues prioritats”.

Sirera acompanya la delegació valenciana a una convenció que els populars celebren a Màlaga, fa igual al congrés de Sevilla –on fins i tot es fotografia amb Fabra, que saluda, taula per taula, els compromissaris del PPCV– i no dubta a mantenir moltíssima més interactivitat amb tots ells que no amb els ex-companys catalans. Avisa el regidor Bellver que a la porta de la seu d’Esquerra Unida hi descarreguen material sense permís i li n’envia una foto...

El clímax –que no la fi– arriba el 25 de gener passat, quan exclama:

—La fiesta se acabó, Camps y Costa innocents! Toma Moreno! [sic]

Víctor Maceda